

Pèl & Ploma

Carnestoltes

Ja hi som! Cada any, així que l fred sen va de gairell, arriba l Carnaval, i cap al carrer a fer broma; els que s disfrecen, pera caminar amunt i avall buscant una solta que no tenen i trobant sovint lo que no buscaven; els que per la seva serietat o mala lluna no s treuen la disfrega de cada dia, esperant l'ocasió de demostrar els seus mals modors, o l'instint destructor, fent-ho sense careta, però si pot esser en els llocs més foscos de la ciutat, o en els més atapaits de gent.

Així va decandint-se l Carnaval, sense desapareixer del tot i no excusant la seva cridoria i mal aspecte am cap cop de gust ni d'alegria plena de vida. I es comprèn: quan les ciutats arroceaven una vida arreglada i quasi vegetativa, un parell de dies a l'any pera esbrincar-se mutualment no eren pas de massa. La ganyota indispensable pera passar per home formal contreia la cara dolorosament, i un esbarjo, valdament fos de poca durada, era una joia que s fruïa am dalit.

De l'intimitat, passava la convinguda broma als balls; d'aquests, al carrer en pretencioses desfilades de jovent desconegut, vestint records de personatges célebres. Del carrer, el Carnestoltes ha anat a parar allí on van a parar les escorrialles, i avui l'últim rastre mesquí i ataxic de les grans Saturnals d'empenta espeternegua entre escombreries de tela, de cartró, de flors mustiades i d'impotència pera fer res de gust.

Per això havem arribat als paperets llençats contant-los, com si fossin els rams d'abans; els carros plens de buidor, substituint als ensaigs més o menys artístics; l'insult poca-vergonya i covart, a la satira poc o molt enginyosa; i l'apoteosi del traste que tot Barcelona va suportar diumenge passat, en lloc d'una representació plastica frisant a l'Art.

Quan se tolera l pas triomfal d'un troc de terriça tant estupid, ningú pot queixar-se de que s'ataqui am raó l'absència de gust i cultura que pugui tenir la ciutat ont el mal encomanat ja fa destroça. Arribant a la pública ostentació d'un gust tant al nivell del llot més fons, l'enginy s'amaga, el gust s'esporgueix i les manifestacions de talent o de genit quasi impossible fugen ben lluny, cap on, si hi ha llicència, mai va desfeta d'un cert art que excusa, si no perdona. Aquí, per ara, ni art ni res: divertim-nos jugant a esser una gran ciutat, mentres pel cor de la mateixa, de la montanya al pla, s'hi passeja la brutícia poca solta.

El Sarau dels nens

Lo més bonic del sarau dels nens és veure l'indiferència am la que ells s'ho miren i l'interès enguniós am que esperen la llista de premis les mares, avis i alguns pares. Mentres els menuts van psalmotejant un invariable «Anem a casa!» «Mama, anem a casa!!» que acaba generalment amb una rebequeria o dormint-se sobre l cor de les mares o el pit de les dides; mentres els *condes* i *modernistes* de tres pams sospiren pel niu on nasqueren, els grans esperen el *Señorito Pepito Tal*, primer premio, acompanyat d'una joguina barateta, per quines engrunes de gloria han treballat una pila de dies, han gastat un grapat de duros i han amoïnats i empipats l'autonomia del pobre Pepito, del Jaumet o com se digui la tendra esperança de la família disfregadora.

L'Anem a casa, mama! no para mai; els més menuts no estan per glories pagades a tant preu; al *comte l'Arnau* li pica la barba de pèl; a l'Amor els bracets se li posen de pell de gallina pel fred; els *pierrrots* ploren sense voler, perquè l tint els entra als ulls; el *boer* s'entrebanca amb el fusell, i els *xinets* s'escrostonen el front de cartró que ls enclou els cervellets com en nits de deliriós *garrotillo*. Més grandets se comporten ja tant bé, que fan el mateix fastic que la gent de grandaria natural. N'hi havien que seguien els balls am tant bon compas com puguin tenir-lo ls sarauistes de botines am canya blanca: se

coneix que l metode per A. Le Carpentier continúa fent desgracies.

Pera ls tristos o solament ensopits hi ha l'atractivola assistència de les germanes grans, quina hermosura enlluernava ahir, molt més que les llums distribuïdes a dojo. La satisfacció de les mares també ls donava un altre genre de bellesa, molt més elevat, per l'indiferència am que passaven baix les llambregades dels admiradors ocasionals. Era tanta la munió de gent granada, que ls menuts s'havien de buscar am paciència.

Tenint-ne, sen veien més d'una dotzena admirablement vestits més per gracia del sastre o de l'improvisada modista casolana que per l'encert del vestit am la figureta del nen. Això ho recomanem a les mares: abans de pensar de què disfregaran als nanos, que s fixin en si tenen el nas curt o llarg; si tiren per xatos, res de vestir-los de Velázquez o de Lluís XIV: una vestimenta xina o japonesa ls anirà millor; si nasqueren tirant més o menys pera Cyranos, com me passa a mi, aleshores si que s pot recórrer als emperadors romans i fins a les fantasies modernistes. Pera ls morenets, res de colors clars ni indumentaries decadents: per aquests casos hi han els *gitanos*, els *bandidos*, els *moros* i fins certs *cristians* de països meridionals. I, sobre tot, si les nenes són ja grandetes i molt maques, res d'escots ni bracets a l'aire, perquè la llur ignoscència passa sens treva sota l'halè enverinat de les experiencies malsanes.

Ahir se donaren els premis, i encara que tot el PEL & PLOMA era del jurat, ens divertirem més desde baix buscant *boers* terriblement microscopics i *modernistes* plenes de lliris, quines galtes vermelletes renegaven de l'idealisme del trajo. Els de dalt també feien bonic, sobre tot quan parlaven castellà al public (amic Lluís, no t sabia tant *endeluz!*). Els premis de la nostra opinió suposem que coincideixen amb els del jurat; però, si no, no hi fa res, perquè no ns hi varem cançar gaire. Els noms, ja sels posarà cada família.

El primer que vegerem fou un *pierrrot* de Montmartre que la Felicia Mallet, que és l'encarnació den Pierrot a la terra, l'hauria reconegut com impecable. A ran de terra corria una hermosura de boer què sens dubte inspirà cert terror als inglesos, perquè no sen veien d'altres fóra dels que té la joventut daurada; quan li donaren el premi, el destroçà en cinc minuts, demostrant que estava perfectament en caracter. Tota cofoia, feia rotllo amb el seu marinyac una *menina* rossa, molt cuidadosament vestida en quant al dibuix, però un xic desentonada de color (no tant com la Guerrero quan fa la *Niña boba*). A la vora, s'ofegava un feres-tec comte l'Arnau, carregat de malles i brodats molt ben deixats. Un nen i una nena bizantins lluïen trajos d'aquells que sols se veuen en les obres alemanyes cares, així com una esplendorosa *Musette*, un *Lluís XIV* i una pila d'altres lluisos de número diferent. Entre les *modernistes*, la millor era, sens dubte, un dibuix den Riquer: ningú com ell sap d'on se treuen aquelles testes deliciosament estampades, aquelles flors d'artística geometria i aquells tons Liberty. La nena den Pallejà se cançà tota la tarde fent els posats d'una joguina reproduïda punt per punt i admirada dintre i fóra del ball, fins al punt de que un trinxeraire de la Rambla m jugava que era una joguina de debò. Dels altres també n parlaria, però ja no recordo més que d'una *Salambó* molt ben vestida que portava la tunica am la majestat del personatge den Flaubert.

La Sala estava d'allò més ben guarnida per en Chia, amb elements artístics profusament empleats. La part alta resultava novíssima, amb els llaços gegantins i les flors transparentant la llum electrica.

L'any qui ve, si pot esser, que s'eviti la calor i el gas, perquè la petita alarma que hi hagué ahir dona la mostra de lo que pot succeir en un public tant nerviós com són les dones i les criatures. No passà res i ja corrien més de cent senyores.

Francisquet, podeu estar content del ball que organiseu cada any; però us profetisem que acabarà sense nens, am lo que no hi perdrem res els solters un xic revellits.

Lo que diu den Rusiñol «L'Art décoratif»

«L'obra den Rusiñol ens era desconeguda fins ara. Per això la nostra sorpresa no ha sigut sinó més agradable al trobar en la recent exposició d'aquest pintor un conjunt de qualitats que l'posen de cop i volta entre ls contemporanis que sobressurten.

»En Santiago, Rusiñol ha titolat *Les Jardins d'Espagne* l'aplec d'obres presentades, i fins ara ningú ns havia ensenyat unes imatges ni tant pintoresques ni tant harmonioses. El pintor va anar cap a Granada, Aranjuez, Tarragona, Barcelona i la Granja, portant-ne discretíssimes notes en comptes de *vistes* de conjunt. Els amples horitzons de les nevades serres no l'tempten pas, ni tampoc les ratlles infinites de les grans planures on creixen les palmeres, els feixucs baluards de les ciutats sarracines ni ls tenebrosos escorials, paisatges que s compten *entre les coses les més ardentes i les més tristes del món*.

»En Rusiñol ha buscat altres coses. Lo que l'atreu és el costat misteriós d'Espanya, l'intimitat dels grans jardins, arruïats a l'ubaga de macices murals; els brolladors llençant al cel la llur queixa melancònica o els xiprers mormolant sens treva una confosa melopea...

»De les perspectives aparentment uniformes dels claustres penombrosos n'ha tret en Rusiñol els efectes més excessivament variats. Al costat del poeta que ha sentit la melancònia sens igual dels tancats jardins que la tristesa i la mort invadeixen més i més cada dia; hi ha, ademés, un pintor sobiranament hàbil, un colorista que no està allistat baix la senyera de cap escola, però que tradueix la naturalesa tal com la veu, servint se d'un tecnicisme fort i sà.

»Aparentment, el color de que se serveix no és gaire variat, més en realitat resulta esser-ne molt. En Rusiñol procura pintar amb alguns tons ont els blancs i negres dominen. Més entre aqueixes tintes, quina varietat tant infinita de tons!, quines gammes de gris, anant dels foscos colors dels xiprers a les transparencies quasi rosades de les piques que tanquen els brolladors! En això en Rusiñol resisteix qualsevol crítica de monotonia. Sens dubte, repeteix sovint un motiu quasi igual, però ho fa am tant art i tanta ànima, amb una força d'evocació tant gran, que cada tela pren una apariència de novetat.

»HENRI FRANTZ»

(De *L'Art décoratif*)

El cinquantenari de la Llibreria C. Reinwald, de París

Havem rebut un album cuidadosament imprès que la llibreria Schleicher freres, successors de C. Reinwald, reparteix pera celebrar el L aniversari de la fundació de la Casa.

Com diu molt bé sota l'imatge del fundador, en Reinwald, era una figura apart. Pera ell, la llibreria no era pas el senzill comerç on se trafiqueja en paper imprès, com se faria am qualsevolgüe producte industrial. En els llibres que sortien de la seva casa hi veia lo que realment són: uns missatgers d'idees; i com el seu esperit il·lustrat i lliure li feia estimar la veritat científica, va posar el seu esforç en estendre-la; va esdevenir-ne l'editor privilegiat, i, baix aquest títol, el seu nom és conegut de tot el món civilisat.

Entre les imatges dels principals autors quines obres ha publicat la casa, hi figuren solament els de S. Ramon y Cajal i el den Pompeu Gener entre ls espanyols, cosa que honra molt als dos compatricis i poc al país en general.

La Casa Reinwald fou l'escola ont aprengueren el difícil art i comerç de llibreria els primers editors d'Europa, entre ells el nostre paísà C. Verdaguer. Entre ls llibreters i editors de Barcelona no n'hi ha cap que vulgui celebrar el XXV aniversari?

El Cartell del «Pèl & Ploma» està agotat

Sí, senyors! El cartell del PEL & PLOMA està agotat!! Això vol dir que ja no podem donar-ne cap als nous suscriptors per un any. En cambi, com que de totes maneres és precís donar satisfacció a lo que és costum, els donarem una *prova d'artista* retocada i firmada a mà, quin valor intrinsec és evidentment superior al del cartell.

Desde ara estem treballant pera trobar l'*ideya* i forma del cartell que pensem fer pera l nostre any vinent, que comença l primer de Juny de 1900. Aleshores, el PEL & PLOMA s vestirà de les festes, demostrant l'interès moral que tenim en mantenir-lo a l'alçada dels nostres propòsits.

NOTA.— Els clixés del present número han sigut fets per la casa J. THOMAS, 375, carrer de Mallorca.

Tipografia «L'AVENÇ»: Ronda de l'Universitat, 20, Barcelona. — Telefon 115

Se suscriu al PÈL & PLOMA

a Barcelona, en les llibreries de:

A can Parés, 3, Carrer de Petritxol.
L'Avenç, 20, Ronda de l'Universitat.
Verdaguer, 5, Rambla del Mig.
Duran i Bori, 30, carrer de Fernando.
López, llibreria espanyola, 20, Rambla del Mig.
Corne, llibreria francesa, 8 i 10, Rambla del Mig.
Piaget, llibreria francesa, 23, Rambla del Mig.
Cerveceria dels IV Gats, carrer de Montesión.
Kiosco Tasso, Pla de la Boqueria (venda a l'engròs).

a Gracia, a can N'ubó, 91, carrer Major.

a Madrid, Hector Kummer, llibreria, 91, Alcalá.

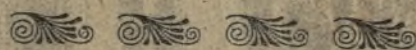
a París, l'on s'abonne chez:

Ed. Sagot, 39 bis, rue Châteaudun.
Boyveau & Chevillet, 22, rue de la Banque.
P. V. Stock, Galerie du Théâtre Français, 8, 9, 10 & 11, Palais Royal.
En vente dans tous les kiosques.

a London, Emile Pelletier, 56, Charlotte Street, Fitzroy Square.

a Bruxelles, Librairie Istace, Galerie du Roi, 14, & Boulevard Anspach.

a México, Agencia internacional, Cerrada de la Moneda, 8.

PUCHINEL-LIS

Tots els dilluns, dimecres i divendres, a les 10 de la nit, funcions variades.

Dijous i diumenges, a la tarde, funcions pera nois, a les quatre i mitja.

Se serveix beure i menjar a totes hores.

L'Art Décoratif

Revista internacional d'art industrial i decoratiu

Surt un cop cada més

Un any, 23 fr. — Sis mesos, 10 f. — Número, 2 fr.

82, Rue des Petits-Champs. — PARÍS

Totes les suscripcions anyals al

PÈL & PLOMA

comencen desde l NUMERO 1, entenent-se l'any a comptar desde l 3 de Juny de 1899.

Les de sis mesos comencen el 1.º de Desembre del mateix any.

Num. 40

Barcelona 3 de Març de 1900

10 cents.

Pèl & Ploma

TERESA MARIANI

En Ramon Casas se n'ha anat a París

En termes de gacetilla: *Ha salido para París nuestro particular amigo el genial pintor Don Ramón Casas*. En termes de PEL & PLOMA: En Casas se n'ha anat a París pera treballar de gust i augmentar dintre poc les atraccions del nostre semanari. Pensa fer de París la seva residència definitiva, sense deixar de venir a *descansar*, sempre que sigui oportú.

Teresa Mariani

Pocs dibuixos m'han donat tants mals-de-cap com el de la Mariani. Pera arrencar-lo a les mans *retocadores* den Casas, vaig fixar-lo precipitadament, prenent l'ampolla d'aiguarras en lloc del verniç fixador. A la primera bufada va quedar quasi dissolta la cara i el paper sucusat com am l'oli més espès. Després de moltes baralles i rentades, vaig poder fer desaparèixer l'aiguarras, més la Mariani no va pas poder sortir de nou. Per aquells dies la distingida actriu no podia tornar a l'estudi, i amb el desig de publicar el dibuix, en Casas va *arreglar-lo* de memoria, logrant obtenir una cara passadora, però res de l'absent model. Quan va tornar, l'arreglo fou definitiu, i ben fet; però com al mateix temps en Casas va dibuixar l'hermosa testa que va a la primera plana, varem decidir publicar-lo i deixar l'altre pera una altra ocasió.

Acabada l'història del dibuix, tocaria parlar de la Mariani, més no crec que calgui afegir res a l'impressió que ha fet al bon públic de Barcelona, que *naturalment* està format en sa immensa majoria pels subscriptors del PEL & PLOMA. Així m'limitaré a afegir el meu homenatge als del públic que ha aplaudit a la Mariani, desitjant que n'tingui més en la *Parisienne* i *Edda Gabler* que en *Zazà*. Ademés, tant en Casas com jo li donem grans mercès per la bona gràcia am que ha fet possible l'esmena del pastitxo que involuntariament vaig fer.

Projectes

Desplegant l'enrajolat del mapa de Barcelona s'hi veuen un grapat de troços verds, marcats am les paraules: *en proyecto*. N'hi han a dalt, vora montanya, aprop del Besòs, tocant al Llobregat, i fins a la ratlla en la que l mar se menja la terra.

En la carta de la ciutat vella encara és pitjor: tot són projectes, però d'aquells que s'heu ben clar que no s'volen fer, perquè les cases velles que s'enderroquen per allí on passen les grans vies tornen a aixecar-se esquistint els carrerons on respiren escrofuls i tuberculs les escasses generacions que poden ésser futures.

De molt entre l que s parla a la ciutat, les forces falten pera fer-ho sortir de projecte, sobre tot en lo que interessa als *desarrelats* que s'han plantat a fer d'artista allí on la terra no és a propòsit pera que certs oficis agafin ufana. Per ara les arts no s'cotisen, i per això s'queden fóra de l'atenció general dels barcelonins. El Liceu interessa pera defensar les butaques que van de baixa i els palcos que encara vesteixen; per lo demés, tant sens endona que rellin canaris italians com sentir els remors de les ferestegues verdices alemanyes.

Els quadros, oficialment, sols neixen de la mort; no hi ha cap personatge en les galeries destinades a perpetuar la memoria dels que semblaren eminents que fos retratat en vida; l'art sols ha reviscolat penosament un conjunt de fotografies. L'esculptura bona, sort té de la mort, ja que poc esboçaria si li treguessin els panteons.

Fins quan se presenta un bon projecte que podria galvanisar l'ensopiment que ns queda després del Bols n o el magatzem, sel reb amb un interès tant negatiu, que, per poc que s'descuidi l pare de l'idea, ja neix morta i és enterrada abans que ningú n'hegui esment.

Una d'aquestes idees és la de l'*Exposició Centenal Barcelonina*. Se llençà l'idea, se feren tots els estudis amb una conciença que arribà fins als ultims detalls; s'interessà a l'Ajuntament pera que hi *digués la seva*, i... en efecte, jeu el feixuc plec de bons propòsits sota un gruix de pols que sols se troba en les cambres fúneraries de l'antic Egipte.

Fins jo m pensava que ls projectistes havien desesperat de les seves forces, i per això mai se m'havia ocorregut parlar-ne, fins que per sort he pogut veure que encara *belluga l projecte* sota l'indiferència pública, essent gran temps d'ajudar a revifar-lo per part de tots aquells que tenim obligació moral d'interessar-nos per tot lo que pugui fer pujar un xic el desastrosament baix nivell de la nostra cultura artística, sobre tot en lo referent a les arts plàstiques.

No passa dia sense que s'faci esment de lo que fa i desfà Barcelona en totes les Arts; a cada pas se troben comentaris retrospectius de l'incançable progrés de la Pintura, l'Escultura, l'Arquitectura i demés arts que deurien ésser belles; ens escriuim de lo que havem adelantat desde que marquem els anys amb el 8, que sols s'ha mort enguany, i ja van escassejant les famílies que no tenen al menys un xicot a París fent d'algun ofici artístic. També van escrostonant-se les cases de l'Ensanche, i l'Arquitectura, l'utilitaria arquitectura, se desperta, i Barcelona tindrà dintre poc temps un gran aplec d'edificis particulars tirant a artístics.

Tot això és evident; més, arribat el cas de demostrar-ho am l'*Exposició Centenal*, tot-hom s'arronsa, i aixís, no *fent res*, demostrariem que tot el que s parla, escriu i construeix és fullaraca. Encara és hora i el temps és prou pera tenir-ho tot preparat pera fer una Exposició del progrés artístic català pera l'Hivern de 1901; exposició que seria un element poderosíssim pera destruir el mal paper que farà a París el conjunt invisible de l'Art català.

Cartells artístics

Alexandre de Riquer.—Havem rebut un hermós cartellet tirat am fototipia a Cà Thomas, que innegablement és el més pulcre de tots els publicats fins ara a Barcelona, baix el punt de vista de la fidelitat en la reproducció del dibuix original. Serveix d'anunci a una revista fotogràfica, i sens dubte serà l'objecte de grans afanys entre ls col·leccionistes veraders i arrocers.

Del mateix autor és el cartell de la revista catalana *Jocentut*, quines tendències artístiques s'acosten carinyosament de les arts plàstiques. El cartell és tirat a dugues tintes a Cà l'Utrillo i Rialp, i resol elegantment un problema difícil, donat el curt temps disponible.

Adrià Gual.—Ha fet el cartell pera ls anuncis dels concerts que s donaran al Liceu baix la direcció dels mestres Millet i Nicolau. Va col·locat a la part alta de la lletra i és molt encertat de tintes. Està molt ben tirat en l'establiment litogràfic de l'autor, veient-s'hi un cert color negre que no brila, que és sumament artístic i difícil d'obtenir industrialment.

Revistes regionals estrangeres

Han sortit de sobte a França un sèns fi de revistes publicades i escrites pel jovent que no sent ganes d'anar-sen a París.

D'entre les que tenen aspiracions artístiques, tantes veuen la llum al Nord com al Mig-dia. Totes estan carregades de bons desitjos, i algunes logren interessar desde la primera llegida.

De les que coneixem, havem rebut de França les següents:
La Terre Nouvelle.— *Revista social, d'art, literatura i etica.*— Veu la llum desde fa algun temps i es publica a Lyon una vegada al mes, en números de més de trenta planes.

Com nascuda en un centre industrial tant poderós com és Lyon, tendeix a un ideal d'art, que s podria definir com *Art Social*.

L'Hémicycle.— *Revista mensual d'art i de literatura* que s publica a Lille. La presentació d'aquesta publicació és de lo millor que corre, i el seu petit format dona ja un caràcter d'art intim, que ls fulls demostren am les llurs poesies, curtes notes de prosa i amb il·lustracions delicadament triades.

Gallia.— *Revista mensual de literatura i d'art* que veu la llum a Tolosa. D'entre les regionals que s publiquen a França, és de les més regionalistes i com tendència.

La Revue Phocéenne.— Se publica a Marsella un cop

al mes. Conté diferents il·lustracions, poesies i croniques, no sempre preses entre ls escriptors marsellesos. Publica edicions de llibres, com fan el *Mercure de France*, *La Plume*, *La Revue Blanche* i altres.

Als nous subscriptors

Fins al 1.er de Juny proxim, els nous subscriptors al PEL & PLOMA rebran una *prova d'artista* retocada i firmada a mà, en comptes del cartell que s'ha agotat. El valor intrinsec de les dues obres és evidentment equivalent.

NOTA.— Els clixés del present número han sigut fets per la casa J. THOMAS, 375, carrer de Mallorca.

Tipografia «L'AVENÇ»: Ronda de l'Universitat, 29, Barcelona. — Telefon 115

L'Art Décoratif

Revista internacional d'art industrial i decoratiu

Surt un cop cada més

Un any, 23 fr. — Sis mesos, 10 f. — Número, 2 fr.

82, Rue des Petits-Champs. — PARÍS

Se suscriu al PÈL & PLOMA

a Barcelona, en les llibreries de:

A Can Parés, 3, Carrer de Petritxol.
 L'Avenç, 20, Ronda de l'Universitat.
 Verdader, 5, Rambla del Mig.
 Duran i Bori, 30, carrer de Fernando.
 López, llibreria espanyola, 20, Rambla del Mig.
 Corne, llibreria francesa, 8 i 10, Rambla del Mig.
 Piaget, llibreria francesa, 23, Rambla del Mig.
 Cerveteria dels IV Gats, carrer de Montesion.
 Kiosco Tasso, Pla de la Boqueria (venda a l'engròs).

a Gracia, a can N'ibó, 91, carrer Major.

a Madrid, Hector Kummer, llibreria, 91, Alcalá.

a Paris, l'on s'abonne chez:

Ed. Sagot, 39 bis, rue Châteaudun.
 Boyveau & Chevillet, 22, rue de la Banque.
 P. V. Stock, Galerie du Théâtre Français, 8, 9, 10 & 11, Palais Royal.
 En vente dans tous les kiosques.

a London, Émile Pelletier, 56, Charlotte Street, Fitzroy Square.

a Bruxelles, Librairie Istace, Galerie du Roi, 14, & Boulevard Anspach.

a México, Agencia internacional, Cerrada de la Moneda, 8.

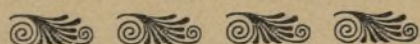

Totes les suscripcions anyals al

PÈL & PLOMA

comencen desde 1 NUMERO 1, entenent-se l'any a comptar desde 1 3 de Juny de 1899.

Les de sis mesos comencen el 1.er de Desembre del mateix any.

PUCHINEL-LIS

Tots els dilluns, dimecres i divendres, a les 10 de la nit, funcions variades.

Dijous i diumenges, a la tarde, funcions pera nois, a les quatre i mitja.

Se serveix beure i menjar a totes hores.

L'HUMANITÉ NOUVELLE

REVUE INTERNATIONALE
 SCIENCES, LETTRES ET ARTS
 paraît mensuellement

15 FRANCS PAR AN, DANS TOUTE L'UNION POSTALE

Librairie C. REINWALD, SLEICHER, Frères, successeurs

15, Rue des Saints Pères, 15

PARIS

Pèl & Ploma ♦ Semmanari a 10 centims

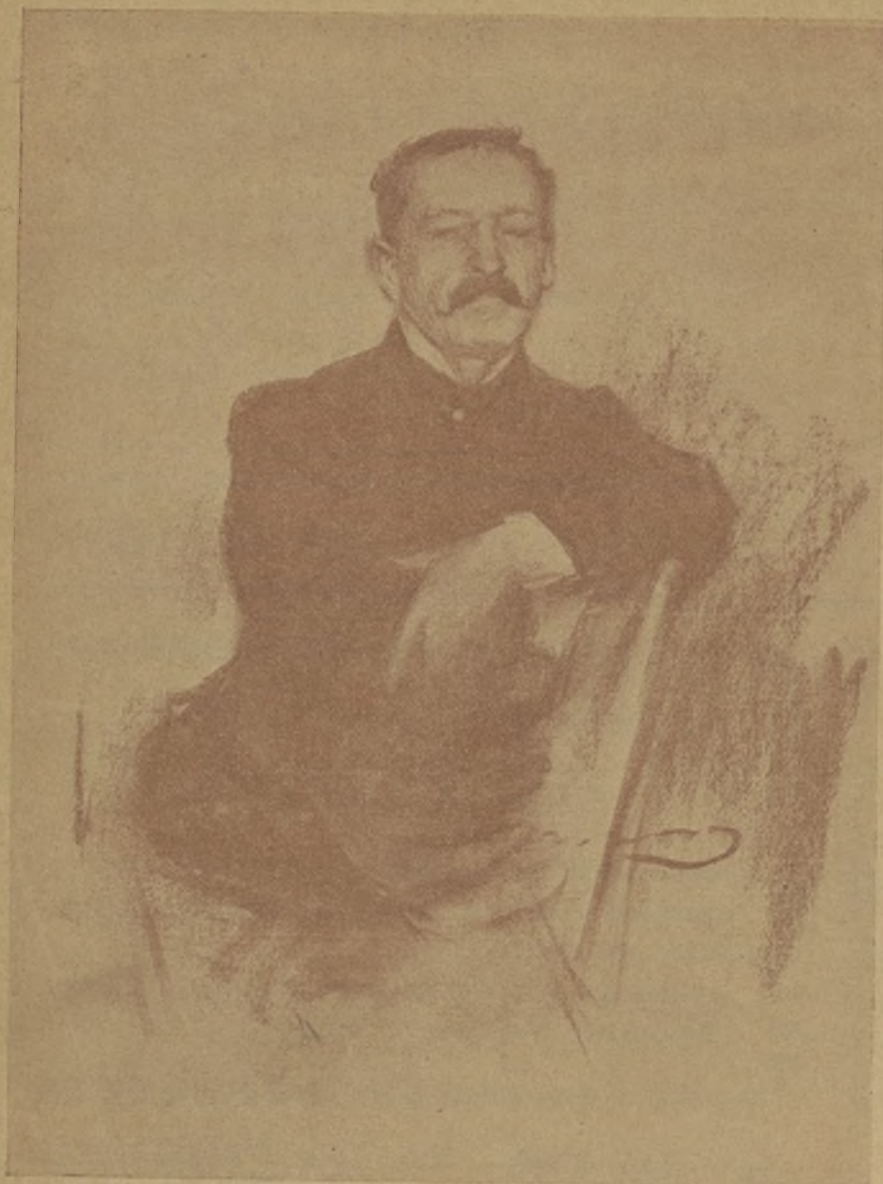
Dibuixat per R. CASAS ★ ADMINISTRACIÓ: 6, Passeig de Gracia, GRACIA-BARCELONA ★ Escrit per M. UTRILLO

SUSCRIPCIÓ

Barcelona, limits actuals, un any, 5 ptes. • Resto de España, un año, 6 ptas. • Union postale universelle, un an, 7⁵⁰ fr.

Tots els subscriptors tenen dret al cartell anunciador.

Números atrassats, 25 centims

Ettore Paladini

El que ha sigut fins ara director de la Companyia italiana que actua a *Novedades* és un actor de l'indiscutible merit que tot-hom li reconeix.

En totes les obres per ell dirigides ha interpretat els papers amb una consciencia intel·ligent que és l'ànima de les representacions esceniques perfectes.

El seu tracte particular posa de relleu qualitats rares i apreciables en qualsevol que les tingui, i molt més en un actor. És d'una discreció sense faltes involuntaries, d'una conversa interessant, amb el seu acompanyament de justa causticitat, i parla, sobre tot, de lo que ell coneix.

Esperem que l'absencia den Paladini no serà definitiva i que no tardarem a sentir-lo aplaudir am la mateixa força am que ho ha sigut durant l'actual campanya.

Cav. Vittorio Zampieri

Si n Paladini era l director de la companyia Mariani, en Vittorio Zampieri n'és l'organizador.

Al costat de la seva esposa, que secunda am la discreció d'un actor estudiós, forma amb ella l *nucleus* de la companyia, quins altres actors van variant segons les exigencies dels repertoris i de les contractes. Ja fa temps havia treballat am la Duse, quina absencia de Barcelona s fa tant llarga.

Si durant la campanya finida han donat representacions del teatre francès un xic vaudevillesc, sembla que en la de Quaresma, atenent als pres del public, se dedicaran quasi exclusivament al repertori més modern poc menys que desconegut a Barcelona, fóra dels que viatgen o llegeixen.

Entre les obres anunciades hi ha l'*Edda Gabler*, d'Ibsen; *Les Animes solitaires*, d'Hauptmann; *La Parisienne*, den Becque, i altres produccions de Sudermann, Praga i Giacosa.

Si, com creiem, el nou director Pietroboni és el que anava fa anys am la companyia de la Diligenti, podem esperar que l repertori nou serà posat en escena am tant cuidado com les obres representades durant l'Hivern.

